

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Bjelovaru
Stalna služba u Garešnici
Garešnica, V. Nazora 22

Poslovni broj: P-32/2026-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, Stalna služba u Garešnici po sucu toga suda Dajani Gabud Jandoš kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja Denisa Akšić, Veliki Zdenčac 12, OIB:70702689695, zastupan po odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Bojana Doneski, Perice Medaković, Nere Panjkret i Antonia Mihoci, Garešnica, protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d., Jadranski trg 3/a, Rijeka, OIB: 23057039320, zastupanog po Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 30. lipnja 2026. godine, u prisutnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu presude 28. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja kao osnovan u dijelu koji glasi:

1. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Rijeka, Jadranski Trg 3a, OIB 23057039320, da tužitelju DENISU AKŠIĆ iz Zdenčaca, Veliki Zdenčac 12, OIB 70702689695, isplati zakonske zatezne kamate koje se obračunavaju do 30. rujna. 2015. i to kako slijedi na :

- iznos od 5,75 EUR od 2. veljače 2008.,
- iznos od 5,72 EUR od 2. ožujka 2008.,
- iznos od 5,70 EUR od 2. travnja 2008.,
- iznos od 5,67 EUR od 2. svibnja 2008.,
- iznos od 5,64 EUR od 2. lipnja 2008.,
- iznos od 5,61 EUR od 2. srpnja 2008.,
- iznos od 5,57 EUR od 2. kolovoza 2008.,
- iznos od 5,55 EUR od 2. rujna 2008.,
- iznos od 5,51 EUR od 2. listopada 2008.,
- iznos od 5,48 EUR od 2. studenog 2008.,

- iznos od 5,45 EUR od 2. prosinca 2008.,
- iznos od 5,42 EUR od 2. siječnja 2009.,
- iznos od 5,39 EUR od 2. veljače 2009.,
- iznos od 5,36 EUR od 2. ožujka 2009.,
- iznos od 5,33 EUR od 2. travnja 2009.,
- iznos od 8,57 EUR od 2. svibnja 2009.,
- iznos od 8,52 EUR od 2. lipnja 2009.,
- iznos od 8,47 EUR od 2. srpnja 2009.,
- iznos od 8,42 EUR od 2. kolovoza 2009.,
- iznos od 8,36 EUR od 2. rujna 2009.,
- iznos od 8,30 EUR od 2. listopada 2009.,
- iznos od 8,25 EUR od 2. studenog 2009.,
- iznos od 8,19 EUR od 2. prosinca 2009.,
- iznos od 8,14 EUR od 2. siječnja 2010.,
- iznos od 8,08 EUR od 2. veljače 2010.,
- iznos od 8,02 EUR od 2. ožujka 2010.,
- iznos od 7,96 EUR od 2. travnja 2010.,
- iznos od 7,90 EUR od 2. svibnja 2010.,
- iznos od 7,84 EUR od 2. lipnja 2010.,
- iznos od 7,78 EUR od 2. srpnja 2010.,
- iznos od 7,72 EUR od 2. kolovoza 2010.,
- iznos od 7,66 EUR od 2. rujna 2010.,
- iznos od 7,60 EUR od 2. listopada 2010.,
- iznos od 5,54 EUR od 2. studenoga 2010.,
- iznos od 5,49 EUR od 2. prosinca 2010.,
- iznos od 5,45 EUR od 2. siječnja 2011.,
- iznos od 5,40 EUR od 2. veljače 2011.,
- iznos od 5,35 EUR od 2. ožujka 2011.,
- iznos od 5,30 EUR od 2. travnja 2011.,
- iznos od 5,25 EUR od 2. svibnja 2011.,
- iznos od 2,98 EUR od 2. lipnja 2011.,
- iznos od 2,95 EUR od 2. srpnja 2011.,
- iznos od 2,92 EUR od 2. kolovoza 2011.,
- iznos od 2,89 EUR od 2. rujna 2011.,
- iznos od 2,86 EUR od 2. listopada 2011.,
- iznos od 0,39 EUR od 2. studenoga 2011.,
- iznos od 0,39 EUR od 2. prosinca 2011.,
- iznos od 0,38 EUR od 2. siječnja 2012.,
- iznos od 0,38 EUR od 2. veljače 2012.,
- iznos od 0,37 EUR od 2. ožujka 2012.,
- iznos od 0,37 EUR od 2. travnja 2012.,
- iznos od 0,36 EUR od 2. svibnja 2012.,
- iznos od 0,35 EUR od 2. lipnja 2012.,
- iznos od 0,35 EUR od 2. srpnja 2012.,
- iznos od 0,35 EUR od 2. kolovoza 2012.,
- iznos od 0,34 EUR od 2. rujna 2012.,
- iznos od 0,33 EUR od 2. listopada 2012.,
- iznos od 0,33 EUR od 2. studenoga 2012.,
- iznos od 0,32 EUR od 2. prosinca 2012.,
- iznos od 0,32 EUR od 2. siječnja 2013.,

- iznos od 0,32 EUR od 2. veljače 2013.,
- iznos od 0,31 EUR od 2. ožujka 2013.,
- iznos od 0,30 EUR od 2. travnja 2013.,
- iznos od 0,30 EUR od 2. svibnja 2013.,
- iznos od 0,30 EUR od 2. lipnja 2013.,
- iznos od 0,29 EUR od 2. srpnja 2013.,
- iznos od 0,28 EUR od 2. kolovoza 2013.,
- iznos od 0,28 EUR od 2. rujna 2013.,
- iznos od 0,28 EUR od 2. listopada 2013.,
- iznos od 0,27 EUR od 2. studenog 2013.,
- iznos od 0,26 EUR od 2. prosinca 2013.,
- iznos od 0,25 EUR od 2. siječnja 2014.,

po stopi od 14% godišnje tekućim od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine, po stopi od 12% godišnje tekućim od 1. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine, od 1. kolovoza 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od jedne godine nefinancijskim trgovačkim društvima izračunata za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%-tna poena, u roku od 15 dana.

2. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Rijeka, Jadranski Trg 3a, OIB 23057039320, da tužitelju DENISU AKŠIĆ iz Zdenčaca, Veliki Zdenčac 12, OIB 70702689695 isplati zakonske zatezne kamate koje se obračunavaju do 30. rujna 2015. i to kako slijedi na:

- iznos od 2,16 EUR od 2. rujna 2005.,
- iznos od 1,55 EUR od 2. listopada 2005.,
- iznos od 1,34 EUR od 2. studenog 2005.,
- iznos od 1,21 EUR od 2. prosinca 2005.,
- iznos od 1,33 EUR od 2. siječnja 2006.,
- iznos od 0,28 EUR od 2. veljače 2006.,
- iznos od 5,62 EUR od 2. studenog 2008.,
- iznos od 7,20 EUR od 2. siječnja 2009.,
- iznos od 7,84 EUR od 2. veljače 2009.,
- iznos od 8,49 EUR od 2. ožujka 2009.,
- iznos od 6,55 EUR od 2. travnja 2009.,
- iznos od 6,51 EUR od 2. svibnja 2009.,
- iznos od 4,36 EUR od 2. lipnja 2009.,
- iznos od 1,84 EUR od 2. srpnja 2009.,
- iznos od 2,87 EUR od 2. kolovoza 2009.,
- iznos od 4,70 EUR od 2. rujna 2009.,
- iznos od 2,92 EUR od 2. listopada 2009.,
- iznos od 2,75 EUR od 2. studenog 2009.,
- iznos od 4,86 EUR od 2. prosinca 2009.,
- iznos od 6,55 EUR od 2. siječnja 2010.,
- iznos od 8,77 EUR od 2. veljače 2010.,
- iznos od 8,23 EUR od 2. ožujka 2010.,
- iznos od 12,04 EUR od 2. travnja 2010.,
- iznos od 11,22 EUR od 2. svibnja 2010.,
- iznos od 12,12 EUR od 2. lipnja 2010.,
- iznos od 22,26 EUR od 2. srpnja 2010.,

- iznos od 20,02 EUR od 2. kolovoza 2010.,
- iznos od 28,27 EUR od 2. rujna 2010.,
- iznos od 24,18 EUR od 2. listopada 2010.,
- iznos od 20,49 EUR od 2. studenoga 2010.,
- iznos od 30,95 EUR od 2. prosinca 2010.,
- iznos od 36,29 EUR od 2. siječnja 2011.,
- iznos od 32,30 EUR od 2. veljače 2011. ,
- iznos od 33,53 EUR od 2. ožujka 2011.,
- iznos od 30,18 EUR od 2. travnja 2011.,
- iznos od 30,55 EUR od 2. svibnja 2011.,
- iznos od 40,80 EUR od 2. lipnja 2011.,
- iznos od 42,54 EUR od 2. srpnja 2011.,
- iznos od 54,52 EUR od 2. kolovoza 2011.,
- iznos od 52,82 EUR od 2. rujna 2011.,
- iznos od 43,42 EUR od 2. listopada 2011.,
- iznos od 42,78 EUR od 2. studenoga 2011.,
- iznos od 42,13 EUR od 2. prosinca 2011.,
- iznos od 44,54 EUR od 2. siječnja 2012. ,
- iznos od 47,23 EUR od 2. veljače 2012.,
- iznos od 47,29 EUR od 2. ožujka 2012.,
- iznos od 45,61 EUR od 2. travnja 2012.,
- iznos od 46,16 EUR od 2. svibnja 2012.,
- iznos od 47,20 EUR od 2. lipnja 2012.,
- iznos od 46,21 EUR od 2. srpnja 2012.,
- iznos od 46,29 EUR od 2. kolovoza 2012.,
- iznos od 45,34 EUR od 2. rujna 2012.,
- iznos od 43,47 EUR od 2. listopada 2012.,
- iznos od 45,62 EUR od 2. studenoga 2012.,
- iznos od 46,24 EUR od 2. prosinca 2012.,
- iznos od 46,29 EUR od 2. siječnja 2013.,
- iznos od 43,16 EUR od 2. veljače 2013.,
- iznos od 45,17 EUR od 2. ožujka 2013.,
- iznos od 45,72 EUR od 2. travnja 2013.,
- iznos od 44,51 EUR od 2. svibnja 2013.,
- iznos od 39,72 EUR od 2. lipnja 2013.,
- iznos od 39,79 EUR od 2. srpnja 2013.,
- iznos od 41,18 EUR od 2. kolovoza 2013.,
- iznos od 42,60 EUR od 2. rujna 2013.,
- iznos od 45,22 EUR od 2. listopada 2013.,
- iznos od 43,96 EUR od 2. studenog 2013.,
- iznos od 44,64 EUR od 2. prosinca 2013.,
- iznos od 45,11 EUR od 2. siječnja 2014.,
- iznos od 43,35 EUR od 2. veljače 2014.,
- iznos od 45,90 EUR od 2. ožujka 2014.,
- iznos od 45,34 EUR od 2. travnja 2014.,
- iznos od 44,35 EUR od 2. svibnja 2014.,
- iznos od 43,86 EUR od 2. lipnja 2014.,
- iznos od 38,74 EUR od 2. srpnja 2014.,
- iznos od 45,47 EUR od 2. kolovoz 2014.,
- iznos od 46,99 EUR od 2. rujna 2014.,

- iznos od 47,25 EUR od 2. listopada 2014.,
- iznos od 47,77 EUR od 2. studeni 2014.,
- iznos od 48,66 EUR od 2. prosinca 2014.,
- iznos od 48,14 EUR od 2. siječnja 2015.,
- iznos od 66,66 EUR od 2. veljače 2015.,
- iznos od 64,23 EUR od 2. ožujka 2015.,
- iznos od 65,97 EUR od 2. travnja 2015.,
- iznos od 64,55 EUR od 2. svibnja 2015.,
- iznos od 66,33 EUR od 2. lipnja 2015.,
- iznos od 65,04 EUR od 2. srpnja 2015.,
- iznos od 63,33 EUR od 2. kolovoza 2015.,
- iznos od 59,97 EUR od 2. rujna 2015.,

po stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007. godine, po stopi od 14% godišnje tekućim od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine, po stopi od 12% godišnje tekućim od 1. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine, od 1. kolovoza 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od jedne godine nefinancijskim trgovačkim društvima izračunata za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%-tna poena, u roku od 15 dana.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za isplatu mu glavnice od 290,08 € s osnove nišetne odredbe o redovnim kamatama, za iznos glavnice od 2.950,20 € s osnove nišetne odredbe o valutnoj klauzuli te iznosa od 328,88 razlike glavnice uslijed konverzije sa zateznim kamatama na taj iznos, sve kao neosnovano.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi u cijelosti troškove financijskog vještačenja u iznosu od 531,81 €, dok će u pogledu preostalih parničnih troškova, svaka stranka snositi svoj trošak postupka.

Obrazloženje

1. Kod ovog suda tužitelj Denis Akšić iz Velikog Zdenčaca, zastupan po odvjetnicima iz zajedničkog odvjetničkog ureda Bojana Doneski, Perice Medaković, Nere Panjkret i Antonia Mihoci, Garešnica, podnio je dana 10.06.2019. tužbu protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d., Jadranski trg 3/a, Rijeka, radi isplate preplaćenih iznosa po osnovi nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope jednostranom odlukom banke u Ugovoru o kreditu od 14.06.2005.

2. U tužbi se navodi da su stranke dana 14.06.2005. zaključile Ugovor o kreditu broj 51400607-5102465697, te je tim Ugovorom tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita kredit u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Banke važećem na dan puštanja kredita u opticaj u iznosu od 24.000,00 CHF sa rokom otplate od 144 mjeseci. Tijekom otplate kredita kamatna stopa, koja je u trenutku ugovaranja iznosila 4,990% godišnje, je više puta mijenjana na štetu tužitelja sukladno odredbi čl. 8. Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odlukom banke, a koja je utvrđena nepoštenom i nišetnom presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014. kojom je potvrđena u tome dijelu presuda P-1401/12 Trgovačkog suda u Zagrebu od 04.07.2013.. Nadalje presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-

6632/2017-10 od 14.6.2018., utvrđene su nepoštenim i ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, te tužitelj temeljem čl. 502.c Zakona o parničnom postupku na istima temelji zahtjev i tvrdnju o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom tuženika. U tužbi se navodi da su stranke 26.01.2016. zaključile Aneks uz predmetni ugovor o kreditu sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju, no provedbom konverzije tužitelj nije oštećen za preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom tuženika i valute CHF. Osim toga, prilikom izračuna konverzije nastala je razlika u iznosu glavnice na dan konverzije 30.09.2015. koja po procjeni tužitelja iznosi 2.477,96 kn (iznos glavnice kredita u kunama kod kredita uz valutnu klauzulu u EUR nakon konverzije bio 24.440,13 kn, dok iznos glavnice po početnom otplatnom planu kredita u CHF na dan 30.09.2015. iznosi 21.962,17kn), te tako tužitelj potražuje od tuženika i taj iznos kao stečen bez osnove. Nakon što je provedeno financijsko vještačenje tužitelj je postavio tužbeni zahtjev podneskom od 14.05.2024. na način da zahtjeva utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, te isplate preplaćenih iznosa po ništetnim ugovornim odredbama i to s osnova promjenjive kamatne stope u iznosu od 290,08 €, s osnova valutne klauzule 2.950,20 € te razlike glavnice uslijed konverzije u iznosu od 328,88 €, sve sa zakonskim zateznim kamatama pobliže naznačene u izreci toč. I. ove odluke, a isto je dopušteno u smislu čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku.

3. U odgovoru na tužbu istaknut je prigovor mjesne nenadležnosti, o kojemu je pravomoćno odlučeno rješenjem Županijskog suda u Karlovcu GŽ-235/2020-2 od 18.03.2020. kojim je potvrđeno rješenje ovoga suda P-720/2019-06 od 06.11.2019., a kojim je odbijen prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda kao neosnovan. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva, te ističe prigovor zastare. Tuženik smatra da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan i promašen već s osnova činjenice što su stranke sklopile Aneks predmetnom Ugovoru o kreditu, čime je provedena konverzija kredita sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakon o potrošačkom kreditiranju N.N. 102/2015, pri čemu se ističe da je tuženik bio zakonski obavezan ponuditi tužitelju sklapanje Aneksa, dok je tužitelj bio taj koji je odlučivao o tome želi li ili ne izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom, te je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima. U svezi prigovora zastare tuženik navodi, da se na zahtjev tužitelja za isplatu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanje koje je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (u nastavku ZZP) u svezi odredbe članka 230. Zakona o obveznim odnosima (u nastavku ZOO). Smatra da ZZP jasno određuje pravnu osnovu tužbenih zahtjeva za isplatu, koje bi potrošači kao tužitelji s osnove presude donesene u kolektivnom sporu isticali protiv tuženika u pojedinačnim sporovima, a to je naknada štete koja bi potrošačima bila prouzročena kroz primjenu nepoštene ugovorne odredbe te sukladno tome smatra da je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari, dakle protekom više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio po kreditnim anuitetima. U pogledu nedopuštene i nepoštene primjene valutne klauzule izražene u CHF ističe, da je tuženik postupio u skladu sa svim važećim zakonskim propisima, da je tužitelj bio odgovarajuće informiran glede valute za koju se veže glavnica kredita te upozoren na posljedice porasta vrijednosti strane valute (švicarskog franka) na njegove kreditne obveze i to: putem reklamnog materijala i oglasa tuženika, sadržajem predmetnog ugovora koji sadrži posebnu odredbu VALUTNA KLAUZULA, iz Informacija Pojam

"valutna klauzula" i rizici financiranja u kunama s valutnom klauzulom koji dokument je mogao preuzeti tužitelj kao potencijalni korisnik kredita u poslovnica tuženika, brošurama Stambeni krediti Erste Banke koja upozorava na rizik podizanja kredita uz valutnu klauzulu u švicarskim francima ili američkim dolarima, brošurama o kretanju tečajeva CHF, USD i EUR u periodu od 1998. do 2004., kao i razgovorom sa službenicima banke. Nadalje se ističe, da tužena nije ostvarila "ekstra profit" na tečajnim razlikama niti je imala bilo kakve namjere usmjerene na ostvarivanje "ekstra profita", te je upravo tuženik snosio valutni rizik. Stoga smatra da se odredba ugovora o valutnoj klauzuli ne može smatrati nepoštenom. U pogledu ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi tuženik navodi kako je sve promjene kamatne stope izvršio sukladno tada važećim pozitivnim propisima. Tuženik ističe da je prije donošenja Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (ZIDZPK, "Narodne novine" br. 112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovoreni odnos s potrošačem putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način (članak 175. Zakona o bankama "Narodne novine" broj 84/02 i 141/06) odnosno prema Zakonu o kreditnim institucijama (članak 308. "Narodne novine" br. 117/08). Nadalje se navodi da je tuženik bio dužan obavijestiti potrošača o promjeni ugovorene kamatne stope najmanje 15 dana prije nego što se nova stopa počne primjenjivati, te uz obavijest dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. Tuženik je navedeno uredno činio. Nadalje, tuženik ističe da radi izostanka precizne zakonske regulative u vrijeme sklapanja ugovora, u postupanju prema tužitelju tuženik se rukovodio i Direktivom vijeća Europskih zajednica (93/13/EEZ od 5. travnja 1993.). Navedena direktiva u prilogu sadrži tzv. sivu listu od 19 ugovornih odredbi koje bi se mogle smatrati nepoštenima, a koja lista je kasnije implementirana u odredbu članka 97. Zakona o zaštiti potrošača, no za razliku od Zakona o zaštiti potrošača, Direktiva u prilogu predviđa i slučajeve u kojima određene odredbe sa sive liste nisu ograničenje za sklapanje ugovora, pa tako niti odredbi koje trgovcu omogućuju da jednostrano izmjeni ugovor bez valjanog razloga predviđenim ugovorom ukoliko se radi o odredbi prema kojima pružatelj financijskih usluga zadržava pravo bez prethodne obavijesti izmijeniti kamatnu stopu koju plaća potrošač, u slučaju valjanog razloga, pod uvjetom da se od pružatelja usluga traži da o tome odmah izvijesti drugu ugovornu stranu u najkraćem mogućem vremenu i da je ona tada odmah slobodna raskinuti ugovor (točka 2.b Priloga Direktive). Tuženik smatra da nije nepoštena odredba kojom pružatelj financijskih usluga pridržava pravo jednostrano izmijeniti odredbu o cijeni koja je uvjetovana kretanjem određenih indeksa, odnosno čimbenika na financijskom tržištu na koje pružatelj usluge nema utjecaj. Tuženik navodi da treba imati u vidu da je jedan od osnovnih ciljeva Direktive 93/13/EEZ da se prilikom donošenja ocjene o poštenju pobijane odredbe imaju cijeliti narav robe ili usluge koja je predmet ugovora, te sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora. Kako se ZZP ima tumačiti u skladu s Direktivom 93/13/EEZ, a sukladno odredbi članka 145. Ustava Republike Hrvatske, tuženik ističe da postoje određene iznimke od pravila o nepoštenim ugovornim odredbama predviđene Direktivom koje uključuju i ovdje pobijanu odredbu. Neovisno o tom što takve odredbe nisu inkorporirane u sadržaj ZZP, tuženik smatra da to ne znači da ih sud treba zanemariti. Prema njima postupanje tuženika nije nepošteno. Ističe se, da je već kroz ZPK tužitelju pružena razina zaštite radi koje daljnja sudska zaštita nije potrebna, a ovo jer su intervencijom zakonodavca stranke regulirale svoj ugovorni odnos u pogledu pitanja promjenjivosti kamatne stope, a sukladno Metodologiji utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite i proizvode banke na koje se obračunava ugovorna kamata, koju je donio tuženik sukladno noveli ZIDZPK

(n.n.143/13). Tuženik nadalje navodi da deklaratorna zaštita koju traži tužitelj u ovoj stvari usmjerena je na izmjenu sadržaja ugovornog odnosa. Dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi u sebi obuhvaća dva međusobno povezana i nerazdvojna dogovora i to dogovor o odabiru promjenjive kamatne stope, te o načinu podešavanja kamatne stope, te ta dva dogovora samo zajedno mogu činiti dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi što je uostalom i stav recentne pravne teorije. Ukoliko se iz sadržaja Ugovora kroz deklaratornu pravnu zaštitu ukloni način podešavanja visine kamatne stope, kamatna stopa se više ne može smatrati promjenjivom, jer tada od samog zasnivanja ugovornog odnosa ne postoji nikakav dogovor parničnih stranaka u pogledu načina njezinog podešavanja. Takav ugovor pravno je i sadržajno nepotpun, te stoga odgovor na pitanje koja se kamatna stopa primjenjuje na ugovorni odnos parničnih stranaka treba potražiti u tumačenju preostalih odredbi ugovora. Tuženik navodi da odredba članka 8. stavak 1. Ugovora i dalje sadrži odredbu o tome da su ugovorne strane odredile primjenu promjenjive kamatne stope u početnoj visini od 4,990 % godišnje, no tuženik smatra da je jasno, da je uslijed izostanka kriterija o načinu podešavanja njezine visine, početno ugovorena visina jest njezina trajna visina budući da druge odredbe ugovora ne daju odgovor na pitanje kako bi promjena takve stope mogla nastupiti. Međutim, ukoliko se ugovor tumači teološki (ako ne postoji način na koji može doći do izmjene početno ugovorene visine kamatne stope) to samo može dovesti do zaključka da kamatna stopa nije promjenjiva, već da se radi o fiksnoj kamatnoj stopi. Takva naime jedino i može biti kamatna stopa za koju, iako nazvana promjenjivom, u ugovoru nije predviđen način njezinog podešavanja. Tuženik ističe da nije moguće, niti pravno dopušteno kamatnu stopu koju su ugovorne strane izričito predvidjele kao promjenjivu, intervencijom u sadržaj ugovora izmijeniti u fiksnu kamatnu stopu od samog zasnivanja ugovornog odnosa, niti zanemariti valjanost inicijalnog dogovora između parničnih stranaka da će se na njihov ugovorni odnos primjenjivati promjenjiva kamatna stopa. Tuženik navodi da su parnične stranke u vrijeme zasnivanja ugovora jasno očitovale svoju volju na način da žele da se na njihov odnos primjenjuje promjenjiva, a ne fiksna kamatna stopa, a što uostalom u odgovarajuće cijeni i uvažava sam zakonodavac. U pravnoj teoriji uvriježen je stav da se odredbe ugovora imaju primjenjivati onako kako glase, a da se pri tumačenju spornih odredbi treba izražavati i zajednička namjera ugovaratelja, te odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava, posebice kroz načelo slobode uređivanja obveznih odnosa budući da se pod njih podrazumijeva "sloboda suugovaratelja da samostalno i slobodnom voljom odlučuje hoće li uopće zasnovati određeni obvezno pravni odnos, s kime, kojom vrstom ugovora, s kojim sadržajem i redovito u kojem obliku, mijenjati ga i okončati" (Vilim Gorenc, Komentar Zakona o obveznim odnosima, 2005., str. 7). Deklaratorni tužbeni zahtjev stoga se ne može usvojiti bez da se pri tom ne postupi protivno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i Zakonu o zaštiti potrošača, ali i bez da se ne povrijedi jedno od ostalih načela obveznog prava, načelo slobode ugovaranja. Tuženik spori da bi na strani tužitelja nastupila šteta, kao i da bi tuženik ikakvu štetu prouzročio svojim postupanjem tužitelju. U svezi navedenog tuženik navodi da presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 potrošača u skladu sa praksom suda Europske unije, definira kao dobro informiranu, razumnu, pažljivu i opreznju osobu, te se stoga ne može prihvatiti kao osoba kojoj je moguće "nametnuti" Ugovor određenog sadržaja na unaprijed formuliranom standardnom obrascu, niti je to životno logično i uvjerljivo. Tužitelja nitko nije silio da sklopi ugovor o kreditu s tuženikom, već je to isključivo rezultat njegove slobodne volje. Ukoliko pak tužitelj želi sebe prikazati kao osobu koja je ugovor sklopila bez da je propitivala njegove odredbe, on s tim više ne uživa pravnu zaštitu po režimu koji je ustanovljen

odredbama ZPK i ZZP, jer bi iz navedenog proizlazilo, da on nije niti želio pregovarati o pojedinim odredbama, već je samo htio što prije ishoditi potrebna novčana sredstva. Tuženik navodi da u ovoj stvari nije sporno da je kao pružatelj financijskih usluga u smislu spomenute odredbe Priloga Direktive i ranije navedenog zakona u prvoj mogućoj prilici izvijestio tužitelja o izmjeni kamatne stope, te da je pri tome tužitelj imao pravo na raskid ugovora. Takvo držanje tuženik smatra da bi sud trebao cijeliti budući da sadašnji navodi i prijašnje postupanje tužitelja dijametralno su suprotni. Stoga, sve i da je na strani tužitelja nastala šteta, tuženik ističe da je njegov doprinos takvoj šteti više nego očigledan. Nadalje se navodi da Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14 odredbom članka 118., odnosno članka 138.a ("Narodne novine" br. 79/07 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12 i 56/13) jasno definira pravnu osnovu tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz Kolektivnog spora temeljem iste odredbe pokreću pojedinačne postupke s osnova presude donesene u kolektivnom sporu, a to je naknada štete. Takva pravna osnova jasna je budući da ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem koje je tuženik stekao iznose koji su ovdje predmetom zahtjeva za isplatu nije otplata već i dalje egzistira. Tuženik je istakao da je predmetnim ugovorom o kreditu kao instrument osiguranja kredita ugovoren i depozit u visini od 10,00% od iznosa kredita što prema ugovoru o oročenom deviznom depozitu broj 833007878783 iznosi CHF 2.400,00, koji je u trenutku ugovaranja na dan 20.06.2005. iznosio 11.277,36 kn, dok je taj isti iznos u trenutku kad je korišten na ime podmirenja kredita (na dan 02.02.2016.) vrijedio kn 16.589,13 kn, te tuženik smatra da je time tužitelj profitirao za 5.282,79 kn. Ukoliko bi sud ocijenio ništetnom odredbu o načinu promjene kamatne stope i valutne klauzule tada postavlja prijebojni zahtjev s osnova postojanja tražbine tuženika prema tužitelju (kada je kamatna stopa bila niža od početno ugovorene i tečaj niži od početnog). Tuženik je nakon provedenog financijskog vještačenja podneskom od 20.10.2023. postavio prijebojni zahtjev s osnova ništetnosti valutne klauzule u iznosu od 169,63 €, a s osnova ništetnosti odredbe o načinu promjene kamatne stope za iznos od 121,63 € sve za zakonskim zateznim kamatama. Tuženik je predložio sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Ovaj sud je u ovome predmetu dana 25.06.2024. donio presudu P-664/2022-31 kojom je usvojio tužbeni zahtjev i utvrdio ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom tužitelja, te dosudio preplate nastale uslijed ništetnosti navedenih odredbi i na iste zakonske zatezne kamate od dana preplate pa do isplate, kao i razliku glavnice koja je nastala prilikom konverzije, te utvrdio nepostojanje novčanih tražbina tuženika prema tužitelju s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta uslijed ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli u iznosu od 169,63 €, i promjenjivosti kamatne stope u iznosu od 121,63 € zajedno s potraživanim zakonskim zateznima kamatama i odbio prigovor tuženika radi prijeboja kao neosnovan. Navedena presuda povodom žalbi stranaka odlukom GŽ-2837/2024-3 od 17.12.2025. Županijskog suda u Splitu potvrđena je u dijelu u kojem su utvrđene ništetnima ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivosti kamatne stope, te u dijelu u kojemu je sud utvrdio nepostojanje novčanih tražbina tuženika prema tužitelju s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta uslijed ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli u iznosu od 169,63 €, i promjenjivosti kamatne stope u iznosu od 121,63 € zajedno s potraživanim zakonskim zateznima kamatama i odbio prigovor tuženika radi prijeboja kao neosnovan. U preostalim dijelovima kao i u odluci o troškovima postupka, odluka je ukinuta, a predmet vraćen ovome sudu na ponovni postupak, uz obrazloženje da je u ponovljenom postupku potrebno utvrditi odnosno od vještaka zatražiti izjašnjenje je li tražbina tužitelja umanjena za iznos preplate utvrđen

Sporazumom o konverziji, ako jest, u kojem iznosu, odnosno, ako nije, pozvati ga da to učini te utvrditi postoji li obračunska razlika, jer iznos preplate koji je utvrđen prilikom konverzije i koji je posljedica konverzije ne može se kumulirati sa iznosom koji tužitelju pripada temeljem restitucije zbog nepoštenosti i ništetnosti odredbi u potrošačkom ugovoru već u tom slučaju tužitelj ima pravo na razliku.

5. Sud je u ponovljenom postupku proveo dopunu vještačenja sukladno dobivenoj uputi drugostupanjskog suda, međutim, u međuvremenu je donesena i odluka u proširenom vijeću Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. u kojemu je izrečeno pravno shvaćanje: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

6. Imajući u vidu navedeno u toč. 5. obrazloženja, sud je u ponovljenom postupku izvođenja dokaza, ponovno izvršio uvid u dokumentaciju dostavljenu uz tužbu koju čine; Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102465697 od 14.06.2005., Otplatna tablica, obavijest o promjeni kamatne stope, Otplatni plan, Obavijest o kreditu, Aneks broj 1. Ugovora o kreditu broj 5102465697 od 26.01.2016., pregled prometa po partiji kredita 5102465697 za razdoblje od 16.06.2005.-30.09.2015., Obavijesti o povećanju kamatne stope, (list 6-56); dokumentaciju dostavljenu uz odgovor na tužbu koju čine; članci, Revizija podredno izvanredna revizija od 17.08.2018., brošure tuženika koje se odnose na stambene kredite, priopćenje za javnost HNB od 21.01.2015. i 16.03.2015., metodologija utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite, priopćene za javnost Ministarstva financija od 14.1.2014., (list 75-136), u vještački nalaz i mišljenje sudskog vještaka Sanje Radoš iz Lider Premium d.o.o. Bjelovar i njeno očitovanje (list 338-363, 415, 421). Pročitao iskaz tužitelja (list 316). Proveo dopunu financijskog vještačenja od 16.04.2026. (list 847-869). Budući je tuženik na zapisniku od 14.05.2024. odustao od predloženog saslušanja službenika banke Barice Žalac, sud istu nije niti saslušavao.

7. Temeljem provedenih dokaza i njima utvrđenog činjeničnog stanja sud je presudio kao u izreci odluke iz slijedećih razloga;

- među strankama nije bilo sporno da su iste zaključile dana 14.06.2005. Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102465697, te je tim Ugovorom tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Banke važećem na dan puštanja kredita u opticaj u iznosu 24.000,00 CHF. Namjena kredita je stambeni krediti građana preko 3 godine. Člankom 8. određeno je, da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s važećim odlukama banke i u trenutku ugovaranja iznosi 4,990 %. Člankom 7. navedenog ugovora određeno je da će se povrat obveza iz tog ugovora obračunati po

srednjem tečaju banke za CHF (VALUTNA KLAUZULA) na dan odobrenja žiro-računa banke, te da kredit dospijeva na naplatu svakog prvog u mjesecu.

- uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine utvrđeno je, da je Udruga Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača, kao ovlašteno tijelo sukladno Zakonu o zaštiti potrošača, podnijela tužbu Trgovačkom sudu u Zagrebu protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, te da je tom presudom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine u dijelu u kojem je presuđeno, da je ovdje tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora tuženici, kao trgovci, s korisnicima kreditnih usluga, kao potrošačima, nisu pojedinačno pregovarali niti ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa je time tuženik, kao i ostale tužene banke, u razdoblju od 10. rujna 2003. godine postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. godine, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. godine u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine, potvrđena je.

- uvidom u javno objavljenu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. utvrđeno je da je o tužbi Udruge Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka među kojima je i ovdje tuženik, odlučeno na način, da je utvrđeno, kako je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih Ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. godine, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. godine u navedenom dijelu, presuda Visokog

trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine je potvrđena.

- nije bilo sporno da je izvršena konverzija predmetnog ugovora sa stanjem na dan 30.09.2015. i da je pravni odnos između stranaka uređen Aneksom broj 1. Ugovora o kreditu broj 5102465697 od dana 26.01.2016., sa stanjem na dan 30.09.2015. te je od tada tužitelj vršio otplatu kredita po tom Aneksu. Među strankama nije bilo sporno, da je tuženik proveo konverziju sukladno zakonu, a isto je potvrdila i sudska vještakinja Sanja Radoš (list 421), te tužitelj niti ne pobija navedeni Aneks, pa isti obvezuje stranke i na snazi je od njegova zaključenja.

8. Po ocjeni ovog suda na pravni odnos stranka vezano za Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102465697 od 14.06.2005. primjenjuje se pravno utvrđenje iz postupaka kolektivne pravne zaštite, a kako to proizlazi iz navedenih presuda, odnosno utvrđenje ugovornih odredbi o promjenjivim kamatnim stopama jednostranom odlukom banke i valutnoj klauzuli, nepoštenim i ništetnim, jer je **tužitelj** u predmetnom slučaju **imao status potrošača** u skladu s odredbom članka 3. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 93/03), kojom je određeno, da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Tijekom postupka je utvrđeno, iskazom tužitelja te izvršenim uvidom u predmetni Ugovor o kreditu, da je tužitelj zaključio predmetni ugovor kao stambeni kredit radi rješavanja stambenog pitanja. Stoga, imajući navedeno u vidu, a pri tome uzimajući u obzir da se tužitelj poziva na već navedena utvrđenja iz postupaka kolektivne pravne zaštite, ista se i primjenjuju u ovome predmetu sve temeljem odredbe članka 502.c Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19-dalje ZPP) i članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br.41/14 i 110/15). Utvrđenje ništetnosti navedenih ugovornih odredbi potvrđeno je i u ovome predmetu odlukom GŽ-2837/2024-3 od 17.12.2025. Županijskog suda u Splitu.

9. Uzimajući u obzir navedeno, odnosno djelomičnu ništetnost predmetnog Ugovora koja se odnosi na ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, proizlazi da se na pravni odnos stranaka primjenjuje početno ugovorena kamatna stopa (4,990%) kroz cijelo vrijeme otplate kredita po osnovnom ugovoru do 01.01.2014., od kada je u primjeni zakonom određena kamatna stopa od 3,23 % Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (N.N.143/13), te ju je tuženik kao takovu i primjenjivao, pa sve do dana izvršene konverzije 30.09.2015. i tečaj CHF u odnosu na HRK kakav je bio na dan sklapanja Ugovora o kreditu. Nakon izvršene konverzije sa stanjem na dan 30.09.2015. pravni odnos između stranaka uređen je Aneksom broj 1 Ugovora o kreditu broj 5102465697 od dana 26.01.2016., sa stanjem na dan 30.09.2015. te je od tada tužitelj vršio otplatu kredita po tom Aneksu.

10. Sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka Sanje Radoš proizlazi postojanje preplata po tečajnoj razlici/valutna klauzula i promjenjivoj kamatnoj stopi, sve iskazano po pojedinim mjesecima sa danom plaćanja istih, a koje preplate sa datumima plaćanja su pobliže navedene u izreci ove odluke. Stranke nisu prigovarale matematičkom izračunu sudskog vještaka, pa je sud isti u cijelosti prihvatio.

11. Uvažavajući pravno shvaćanje izrečeno po proširenom vijeću Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.", sud je uvažavanjem navedenog pravnog shvaćanja, te činjenicu da je utvrđen preplaćeni iznos s osnova ništetnih ugovornih odredbi o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF i promjenjivu kamatnu stopu jednostranom odlukom tuženika (pozitivne razlike u iznosu od 2.950,20 €, te 290,08 €) tuženik držao bez pravne osnove od dana kada su mu pojedini mjesečni iznosi plaćeni do dana obračuna konverzije (30. rujna 2015.), a taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji te da o tom pitanju ZID ZPK/15 kao specijalni zakon u odnosu na Zakon o zaštiti potrošača i Zakon o obveznim odnosima, nije ništa uredio, sukladno općem pravilu iz čl. 1111. i 1115. Zakona o obveznim odnosima, sud je tužitelju dosudio isplatu zateznih kamata koje su tekle od dana plaćanja pojedinih iznosa na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom tuženika sadržanih u Ugovoru o kreditu do dana 30. rujna 2015. s kojim danom je provedena konverzija predmetnog kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR.

12. Uzimajući u obzir sve navedeno sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovanim kako je naznačeno u toč. I. izreke presude.

13. Razmatrajući istaknuti prigovor zastare po tuženiku, sud je imao u vidu, da se tužitelj poziva na presudu iz predmeta P-1401/12 Trgovačkog suda u Zagrebu, na temeljem čl. 502.c Zakona o parničnom postupku iz kojega potječu pravomoćne sudske odluke, a radi se o kolektivnom sporu kojim je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi i to odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope od 13. lipnja 2014., a odredbe o valutnoj klauzuli u CHF od 14. lipnja 2018., te je rok zastare počeo teći, od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pri tome uzimajući u obzir pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora," Stoga, u predmetima u kojima se primjenjuje pravno shvaćanje iz presude o kolektivnoj tužbi na temelju članka 502.c ZPP, a u ovoj pravnoj parnici se kako je naprijed obrazloženo primjenjuje, rok zastare koji iznosi 5 godina sukladno čl. 1111. i 225. Zakona o obveznim odnosima, nije počeo teći prije pravomoćnosti presude u kolektivnom sporu, odnosno zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti odluke u kolektivnom sporu kojom je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi i to odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope od 13. lipnja 2014., a odredbe o valutnoj

klaузuli u CHF od 14. lipnja 2018. S obzirom da je tužba u ovome predmetu podnijeta 12. lipnja 2019., zastara nije nastupila za predmetna potraživanja tužitelja, pa niti za potraživanu zakonsku zateznu kamatu na preplaćene iznose. Stoga prigovor zastare nije osnovan.

14. Budući je tužitelj uspio sa osnovom tužbenog zahtjeva te mu je dosuđen i dio potraživane isplate (zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose do 30.09.2015.), a da bi se utvrdilo postojanje i datum plaćanja preplaćenih iznosa trebalo je provesti vještačenje, tuženik je dužan tužitelju u cijelosti naknaditi troškove vještačenja koji su u ovome predmetu iznosili 531,81 €, a predujmio ih je u cijelosti tužitelj, dok će ostale troškove svaka stranka snositi svoje, sve ovo u smislu čl. 154. st. 4. Zakona o parničnom postupku, pri čemu je sud imao u vidu, da je tužitelj uspio sa utvrđenjem ništetnosti dijela ugovornih odredbi, te za isplatu zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose po ništetnim ugovornim odredbama do 30.09.2015., dok je odbijen sa potraživanjem isplate glavnica preplaćenih iznosa, dok je pak tuženik odbijen sa zahtjevom za utvrđenje postojanja određenih novčanih tražbina prema tužitelju, te sa zahtjevom za prebijanje istih sa tražbinama tužitelja.

U Garešnici 28. srpnja 2026. godine

Sutkinja:

Dajana Gabud Jandoš

P O U K A : Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda nadležnom županijskom sudu, pismeno u tri primjerka.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. Zajednički odvjetnički ured Bojana Doneski, Perice Medaković, Nere Panjkret i Antonia Mihoci, Garešnica
2. Odvjetničko društvo Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb

Broj zapisa: **9-3088b-51a99**

Kontrolni broj: **0019d-e8793-80378**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.